

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122132592/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

„For det første,“ var Svaret, „holder Papa ikke af Vandet, og jeg vilde meget nødtigt handle imod hans Ønsker i saa Henseende. Desuden har jeg aldrig Tid til saadan noget. I de Timer efter Bordet, hvor jeg ikke læser mine Lektier, maa jeg passe paa at faa Aviserne set igennem, ellers tager mine Søstre dem og klipper Maal deraf til Dukkekjoler.“

Det er paa ingen mulig Maade min Agt at føre Forsvaret for den sønlige Ulydighed mod de fædrene Bud. Jeg ønsker lige saa lidt ud af de følgende Meddelelser at bevise noget som helst i Retning af: en uartig Dreng ergo en dygtig Mand. Jeg indrømmer, at der af Drengene, som løb væk (eller forsøgte at løbe væk) fra deres Forældre, er blevet store Slubberter; og ihvorvel Campos Robinson trods al den Pædagogikkens rynde Mælk, hvormed han er bleven opflasket, egentlig kunde stille sig paa min Side og pege hen paa sin Ulydighed som den Omstændighed, der bevirkede, at han blev til en energisk og lykkelig Mand i Stedet for til en Døgenigt paa et Hamborger Kontor, ihvorvel jeg ikke alene her, men ogsaa mange andre Steder kunde skaffe mig allierede, saa vil jeg dog ikke fremkomme med nogen Paa-stand. Jeg vil simpelthen fortælle, hvorledes vi bar os ad, da vi var Drengene.

En lille Plads kunde jeg dog ønske at lade staa aaben for et Par Bemærkninger i Forbigaaende. Man taler og skriver, synger og prædiker her hjemme i vore Dage saa meget om Ungdommens vaagnende Friskhed, Djarvhed, Mandighed o. s. v. o. s. v. Man ønsker gerne at se den opvoksende Slægt øvet i Brugen af et Vaaben, der maaske en Gang i Fremtiden kan forsvare Landets Uafhængighed. Man tager ved saadanne Lejligheder gerne et eller andet historisk (sometider meget gammelt) Forbillede, kryber ligesom den fantastiske Carl af Rise i et eller andet støvet Harnisk og udfører i dette Futteral Gevær-grebene paa en Eksercerplads eller sender en Riffelkugle hen imod en Skydeskive. Saa gaar man hjem og er Agerdyrker, Bogmenneske eller Handelsmand, og — vel at mærke — samtidig med at man vender tilbage til sin hæderlige, borgerlige Bestilling, vender man tillige tilbage til Tiden og Øjeblikket, som man tilhører; man er akkurat saa modig eller saa ridderlig eller saa kysk, uegennyttig, haardfør, gæstevenlig, trofast, sanddrø o. s. v., o. s. v., som man kan være det i den sidste Halvdel af det 19de Aarhundrede, — men heller ikke mere. — F. Eks.: Man fødes i en borgerlig Familie, i vore Dage. Man vokser op og sættes i en Skole. Hovedsummen af Skolens og Familiens Fordringer gaar i Retning af Flid og Artighed. Er Drengen i Besiddelse af disse to Egenskaber, spørges der ikke om andre. Han kan være feig, lamsk, ukysk, uegennyttig, en daarlig Kammerat, det siger alt sammen intet, naar han kun er Duks (eller i ethvert Fald sidder paa